

Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΗΣ (του Γιώργου Κουτσαντώνη)

Παρακολουθώντας ορισμένες από τις αποκαλούμενες έγκριτες δημόσιες φωνές (που επιδίδονται μια στον άκρατο λαϊκισμό και μια στον ορθολογισμό), μπορεί να εντοπιστεί – κυρίως τις τελευταίες ημέρες – μια προσπάθεια να αναδειχθεί ως κεντρικό ζήτημα, το κατά πόσο οι πολιτικές δυνάμεις και κυρίως τα δύο μεγάλα κόμματα, μπορούν και οφείλουν να οδηγηθούν σε μια μεγάλη εθνική συνεννόηση. Μια συνεννόηση μάλιστα, η οποία θα αποτελεί κάτι το διαφορετικό, κάτι που θα υπερβαίνει τις κοινοβουλευτικές συμμαχίες για τον σχηματισμό της αυριανής κυβέρνησης.

Σε ένα τέτοιο, ορθολογικό, ζητούμενο (δεδομένης της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης) δεν μπορεί κανείς παρά να συμφωνήσει. Μπορεί επίσης (με σχετική ασφάλεια) να θεωρηθεί ότι, στο φαντασιακό τουλάχιστον του μέσου πολίτη, ως γνώμονας αυτής της συμφωνίας θα έπρεπε να είναι το συλλογικό συμφέρον, το κοινό καλό και η σωτηρία της χώρας.

Ωστόσο η ιστορία διδάσκει πως, ενώ οι πολιτικοί άνδρες έχουν μακράν εκπαίδευση στο να υπερασπίζονται το κόμμα και τον εαυτό τους, αποδομώντας επιτιθέμενοι τους «άλλους», ταυτοχρόνως διαθέτουν μικρή έως ελάχιστη εκπαίδευση, πάνω στο πώς να συνεργάζονται συλλογικά.

Μια επιφανειακή προσέγγιση των κυρίαρχων και μη κομμάτων, θα μπορούσε να εντοπίσει ουσιαστικές μεταξύ τους λειτουργικές

διαφορές. Θα ήταν όμως επιφανειακή, ακριβώς γιατί βασιζόμενη σε ιδεολογικές βάσεις, (δηλαδή δεξιές και αριστερές αποχρώσεις), αδυνατεί να εντοπίσει τις λειτουργικές τους ομοιότητες.

Μια βαθύτερη ανάλυση μπορεί με σχετική ευκολία να αποδείξει πως ουσιαστικές λειτουργικές διαφορές δεν υφίστανται. Ο κομματικός μηχανισμός είναι βασικά ο ίδιος και λειτουργεί πάντα υπό την αρχή της ανάδειξης των υποτιθέμενων «μεγάλων διαφορών».

Η αντίφαση συντίθεται από το γεγονός ότι ενώ τα κόμματα έχουν απόλυτη λειτουργική σύγκλιση (και επομένως θα μπορούσαν να συνεργαστούν) η ίδια η ύπαρξή τους βασίζεται ακριβώς στην ετεροβαρή ανάδειξη τεχνητών και μη ιδεολογικών αντιθέσεων και θεωρήσεων.

Μέσω αυτής της καθολικής κομματικής εμμονής – η οποία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον κοινοβουλευτισμό – είναι αδύνατη τόσο η σκιαγράφηση του συλλογικού συμφέροντος όσο και η κομματική συνεννόηση.

Θα ήταν επομένως ορθότερο και πάνω απ' όλα εντιμότερο να παραδεχθούν – όσοι μιλούν για εθνική συνεννόηση – πως τα ίδια τα κόμματα δεν θα την επιτρέψουν ποτέ, καθώς αυτή αυτομάτως θα αναιρούσε την ύπαρξή τους και την, επιβεβλημένη στον πολίτη, αναγκαιότητά τους.

Γιώργος Κουτσαντώνης

Πηγή/φωτογραφία: Art Version ~ Εικαστικά, λογοτεχνικά, πολιτικά και συναφή αμαρτήματα, artversion.eu